

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
כ"א - כ"ה בסלו
ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

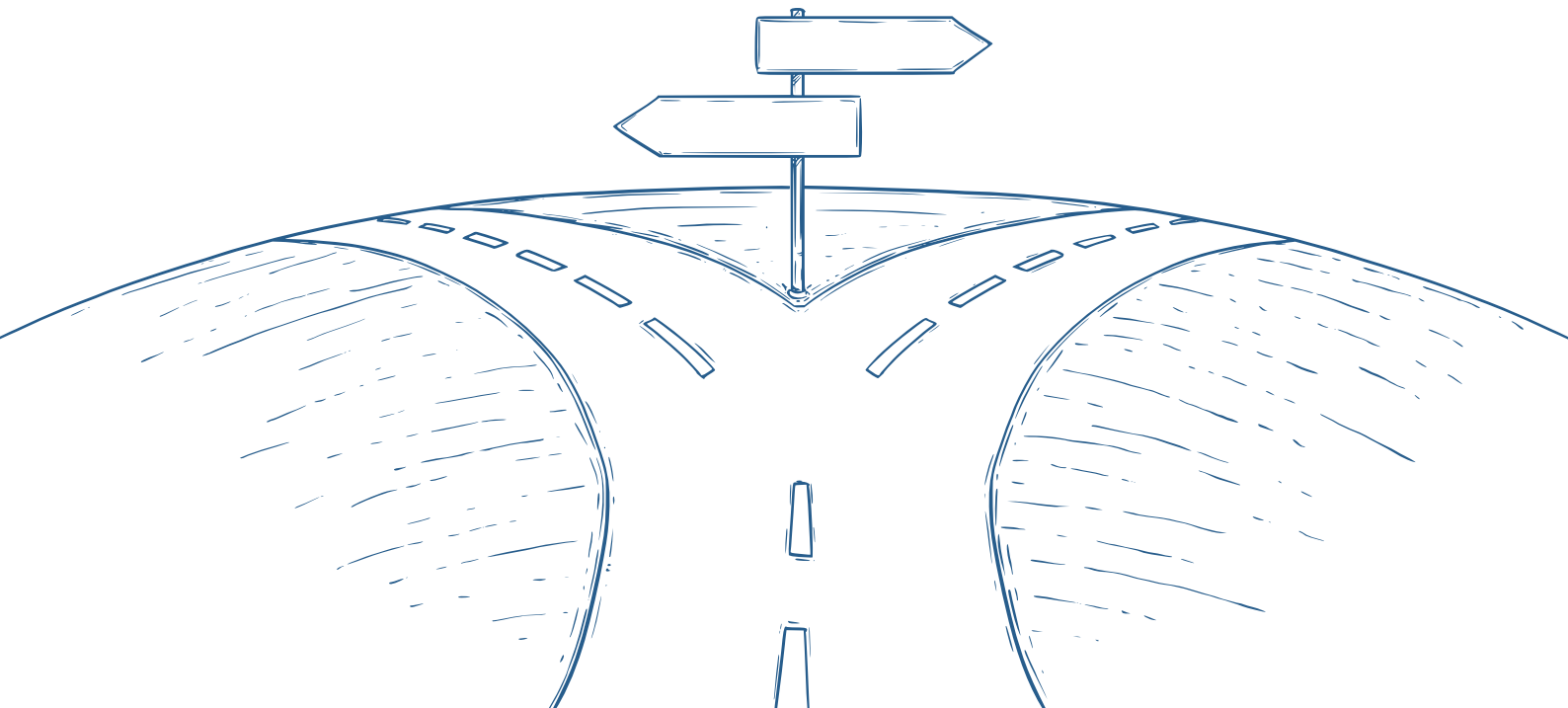
לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-15 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראלים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

תוכן עניינים

4	<u>למה הדיף-סטייט עדיין קיים, ואיך אנחנו ננצח</u>	א
7	<u>איזה עיתון הרמטכ"ל קורא כל יום?</u>	ב
11	<u>מי הגורם המעצב את תפיסת הפיקוד של צה"ל?</u>	ג
14	<u>גבורת פכי השמן הנעלמים</u>	ד
16	<u>הקיבוץ והגוש</u>	ה

למה הדיפ-סטייט עדיין קיים, ואיך אנחנו ננצח

בן יעקב סבו

אם נסכם את הסוגיות הכי גועשות בשנים האחרונות בציבוריות הישראלית, נוכל לתמצת אותן לשאלה החותכת: **למי המדינה שייכת? מי הריבון?**

”
'תחקירים' אלו, כמו רבים מקודמיהם, לא נועדו לשכנע אותנו לעבור מחנה פוליטי. יש להם תפקיד חשוב הרבה יותר

כל השאר הוא פועל יוצא של שאלה זו, כמו המאבק המכריע בין ה'דיפ-סטייט' לבין העם. היום נגלה עוד טפח בסוגיה משמעותית זו בדרך לתקומתנו בע"ה.

א. מספר אירועים השבוע הזכירו לי את צעירותי בגיל ארבע עשרה, נער הגדל בבית נוטה שמאלה פוליטית וחולם על שלום עולמי מדומיין, **צופה בפרייס-טיים באורנה בנאי** מציגה מתנחלת אלימה הלובשת חגורת הגנה עשויה מהתינוקות שלה. ככה בזמנו הבנתי את החברה הישראלית. לא הייתי צריך יותר מזה. 'ארץ נהדרת' ודומיה סיפקו לי את כל מה שהייתי צריך לדעת על החרדים, על הציונות-הדתית ועל המסורתיים. לא רק לי, דרך אגב, בסה"כ נער חסר השפעה; רמז על כך גם **אהרן ברק**, המתהדר בכך שגוּנֵי החברה הישראלית מופְּרִים לו מצוין. איך מופְּרִים? **דרך 'ארץ נהדרת' שבה הוא מרבה לצפות, הוא מודה.** כמו אהרן ברק, כך גם בכירים רבים במערכות הביטחון, המשפט והפקידות יונקים את דעתם על העם משם ומתוכניות טלוויזיה נוספות, דוגמת 'עובדה', שפרסמה תחקיר 'מטלטל' בשבוע שעבר, או 'דו"ח רולניק' ש'זיעזע את אמות הסיפים'.

חשוב להבין: **'תחקירים' אלו, כמו רבים מקודמיהם, לא נועדו לשכנע אותנו לעבור מחנה פוליטי. יש להם תפקיד חשוב הרבה יותר מבחינת ההגמוניה.**

ב. **'את התפקיד של תוכניות אלו מכנים 'משרוקית כלבים' או 'שירת לווייתנים' - כינוי לאיתות הנשמע רק לאוזניים מסוימות ומעביר את המסר רק למיועדים לקלוט אותו.** הן בכלל לא מיועדות אלינו, מחנה הרוב היהודי, הנתפס מבחינתם כעדר בבונים, בלי קשר לצבע עורנו או למה שיש לנו על הראש. התוכניות הללו הן חלק מהאיתות העושה דמוניזציה מוחלטת לעם ולנבחריו, כדי לחזק את ציפוף השורות של הדיפ-סטייט שחי על נרטיב 'הצלת המדינה מהעם'.

יש קשר עמוק בין שמירת כוח ההגמוניה של הדיפ-סטייט לבין יצירת תרבות תומכת נרטיב, דוגמת דמויות הומור גרוטסקיות ו'תחקירים דרמטיים' שלא אומרים כלום.

”
כך נוצרה הסכמה
מוחלטת של מערכת
הביטחון למדר את
הנהגת המדינה, וכך
הם ממשיכים לפעול
תוך כדי המלחמה
ובכל שאר אגפי
המדינה, אפילו על
חשבון הצלת
השבויים

הנרטיב שלהם בנוי על מידור מוחלט של העם ונבחריו ממוקדי קבלת ההחלטות, ואף מידור מיידוע פשוט על המתרחש.

כך נוצרה הסכמה מוחלטת של מערכת הביטחון למדר ערב שמחת תורה את הנהגת המדינה, וכך הם ממשיכים לפעול תוך כדי המלחמה ובכל שאר אגפי המדינה, אפילו על חשבון הצלת השבויים, ויש לכך עדויות רבות.

על עוון שבירת המוסכמה של המידור יושב ברגעים אלו נגד מודיעין מצטיין ומסור בשם א' רוזנפלד בחקירות מפרכות, כלוא יחד עם מחבלי נוח'בה.

למען יראו וייראו.

אין להם משהו יותר מסוכן מאשר מישהו שמתחיל לשבור את המוסכמה של ממלכת הדיפ-סטייט.

ג. ממלכת הדיפ-סטייט

כדי להבין זאת באמת, מומלץ לקרוא את הספר 'בעל הבית' מאת עידו נורדן.

מזמן לא קראתי ספר שגרם לי לכאלו תחושות, כאשר נחשף עד כמה היריב שנאבק בעם ישראל, ברצונו ובזהותו, איננו אויב חיצוני, אלא דווקא השיטה שלנו עצמה, שיטה המקדשת את נטילת הריבונות מהעם ונבחריו בשם אג'נדות פרוגרסיביות וגלובליסטיות, ובעיקר בשם רצון ההגמוניה לנכס לעצמה עוד ועוד כוח.

בספר אנו רואים את המאבקים התת-קרקעיים הפועלים מאחורי הפוליטיקה. איך במגרש הכדורגל של הפוליטיקה הישראלית, השחקנים המכדררים במגרש בכלל אינם נבחרים הציבור, אלא הפקידים, ונבחרים הציבור הם במקרה הטוב אלו שבחרנו לתת להם את המגפון ביציע הקהל, שיצחקו הכי חזק.

מה שהכי קשה לעכל בספר הוא איך שהשמאל ניפץ ושבר סופית את כל החוקים. איך אין לו שום כבוד למשחק הדמוקרטי. אפס. מעבר לעוולה המוסרית וחוסר היושרה, גם המחיר שהעם משלם על כך הוא אדיר. רק כאשר נפנים את זה, נתחיל להחזיר את הכדור לידיים שלנו.

ד. ניצחון העם

מהאתגר שבקריאת 'בעל הבית' נתקדם לספר אחר, מבריק ונהדר - השראה שבנויה מניצחון אחד של נבחר ציבור אחד (ושותפים רבים), ניצחון שיש לו השלכות עצומות על חיינו: בספר 'הקרב על הגז' של **יובל שטייניץ** משתף אותנו השר לשעבר בתלאות הרבות שנאלץ לעבור במשרדים שונים, מול פקידים ומשפטנים בעיקר, עד שהצליח להוציא את הגז מהאדמה, לטובתו העצומה של עם ישראל. אז נכון, הוצאת הגז היא כאין וכאפס לעומת פירוק החונטה הביטחונית, המשפטית והפקידותית, אבל אפשר ללמוד ממנה רבות.

מה למשל?

בראש ובראשונה, **כמה אנחנו חייבים להתחיל לתת גיבוי אמיתי לנבחר הציבור שלנו, המוכנים להתעמת עם המערכת.** רק ככה דברים יוכלו להשתנות. נבחר ציבור שרק פוזל להזיז את גבינת ההגמוניה, נכנס לתופת של כתבות המכפישות אותו ואת משפחתו, של חקירות משטרתיות פולשניות ומבזות התרות אחר מסטיק ש'נסחב' בגיל 7, של משפטים מופרכים ומפרכים על לא כלום המרוקנים את הנפש ואת הכיס, של תלונות על הטרדות מיניות שנפתחות לקול חצוצרות אך נסגרות בקול ענות חלושה, של זמבורות מתחת לבית בארבע בבוקר, ועוד ועוד ועוד. אם בנוסף לכל אלו מגלה הנציג שהציבור נטש אותו, מאין יהיה לו העוז להמשיך?

דבר שני: שטייניץ מגלם בדמותו אדם שמצד אחד **ידע לעשות שיעורי בית** באופן מדופלם ומקצועי ביותר, ידע מה הוא רוצה, שהיה לו הרקע הרעיוני העמוק מאחורי המעשים שלו, שידע לספק תשובות אמיתיות חדות ושנונות לכל מי שניסה להערים קשיים לא ענייניים, ויחד עם זאת ידע גם את **אומנות ה'דפיקה על השולחן'**. **רק זה עם זה - יצליח.**

התמונה לא תהיה שלמה בלי להזכיר לקוראים, שסמל-ראשון יובל שטייניץ הוא נבחר הציבור המזוהה ביותר עם הפצצת הכור הגרעיני האיראני-צפון-קוריאני בסוריה, מול התנגדות ארסית של הגמוניית מערכת הביטחון.

לעיתים נבחר ציבור מרגיש שהוא לבד מול המערכת, שרק לו יש בעיות במשרד. **נוצרת טעות שאנו בודדים וחלשים.**

עלינו להרים ראש יחד, כמו שבעים כבשים המחליטות להסתובב ולהישיר פנים מול הזאב האחד, **להבין כאיש אחד בלב אחד שיש פה בעיה מערכתית ושחייבים להתחיל להילחם, ואז לגבות כל אחד שמוכן לשים נפשו בכפו למען העם ונגד שולטי המערכת.**

נכון, אנחנו מתעסקים בזה כאן הרבה, אבל לדעתי לא מספיק. כל סוגיה אחרת מתגמדת אלפי מונים, ורובן אף יתוקנו מעצמן ברגע שנשיב את הריבונות על המדינה לעם ישראל, בע"ה.

כמה אנחנו חייבים להתחיל לתת גיבוי אמיתי לנבחר הציבור שלנו, המוכנים להתעמת עם המערכת. רק ככה דברים יוכלו להשתנות

איזה עיתון הרמטכ"ל קורא כל יום?

איתי אסמן

רבות כתבנו על הדיפ-סטייט ועל ההבנה שמדינה זה לא רק ממשלה וכנסת נבחרת, אלא כוחות נוספים המשפיעים על צביון המדינה ואזרחיה לא פחות ממה שמשפיעים נבחרי הציבור: מערכת המשפט, התקשורת, האקדמיה, הצבא ועוד.

כל המערכות האלו מורכבות מאוד, ורוב הציבור אינו מודע לאופן שבו הן פועלות ומה משפיע עליהן. אפילו מי שנמצא במערכות האלו מתמודד בדרך כלל עם הגלוי - עם החדק ולא עם הפיל. וכמו תמיד, הפיל הוא עולם הרעיונות המעצבים, או קבוצות ההשתייכות והאליטות שאותן מערכות כפופות להן.

צה"ל הוא סוג של "מדינה קטנה": יש לו מערכת משפט, חינוך, תקשורת ואפילו רבנות צבאית. וגם לו יש גורמים המעצבים את דמותו ואת החשיבה של פורום מטכ"ל, וחשוב להכיר אותם.

אז מה הרמטכ"ל קורא כל בוקר?

את השאלה הזו שאלתי עוזרי רמטכ"לים בעבר ואת האנשים הכי צמודים אליהם. זה מאוד עניין אותי. כשהרמטכ"ל גדי איזנקוט הוציא את ענף תודעה יהודית מהרבנות הצבאית, הופיעה בכל יום כתבה בעיתון 'הארץ' שקראה לסגור את הענף המשיחי והרעיל הזה. באותם ימים היה ממש נדמה שאיזנקוט מקריא את מה שכתוב שם. הייתי בטוח שרמטכ"ל קורא כל יום את העיתון הזה. אך לאחר בירור קצר הסתבר, שהרמטכ"ל קורא כל יום "יפעת".

"יפעת" היא חברה שעובדים איתה כל משרדי הממשלה וחברי הכנסת, וכל הגופים הגדולים במשק. מדובר בתוכנה שעובדת על פי מילות מפתח, כגון שמות. שר בממשלה ששמו 'פלוני אלמוני' יבקש שכל פעם שמוזכר שמו או העיסוק של המשרד שלו באיזשהו כלי התקשורת (טלוויזיה, אינטרנט, רדיו ועיתונות מודפסת), הוא או הדובר שלו יקבלו את הכתבה המלאה או הריאיון לסלולר האישי. הדובר ידפיס את הכתבות ויניח אותן על שולחן השר/הרמטכ"ל/מנכ"ל הבנק וכו'.

כך יוצא שהרמטכ"ל קורא כל יום עיתון 'הארץ' - משום שמערכת העיתון מכירה את המנגנון ודואגת להכניס מילות מפתח בכתבות, והן ייכנסו ל"יפעת".

הרמטכ"ל
גדי
איזנקוט
הוציא את
ענף
תודעה
יהודית
מהרבנות
הצבאית,
כאשר
הופיעה
בכל יום
כתבה
בעיתון
'הארץ'
שקראה
לסגור את
הענף
המשיחי
והרעיל
הזה

קצינים הם אנשים שמתמקצעים בתחום הצבאי בעיקר (לפחות אמורים להיות). לרוב אין להם יתרון בהבנה תקשורתית ולא חשיבה ביקורתית כדי לנתח מה אמת ומה שקר בכתבות שהם קוראים.

וכך עיתון 'הארץ', שנראה לרובנו עיתון אנטי-ציוני וחסר השפעה - משפיע הרבה מאוד, משום שהכותבים שם לא מכוונים אל רוב העם אלא לשכבה קטנה של מקבלי ההחלטות, ובנידון שלנו, הרמטכ"ל וצמרת צה"ל. אם צה"ל שולח את זה כל יום בלקט כתבות, אז לכאורה זה ממלכתי וכשר, לא?

על ידי עיתון 'הארץ' טורפד בין היתר קידומו של עופר וינטר.

בעבר כתבתי ש'עמותת חיל החינוך והנוער', שהייתה מורכבת מקצינים בחיל, התכנסה בשנת 2014 למפגש כדי לטפל ב'התחרדות' של צה"ל, והם כתבו: "יש לרתום אנשי רוח ואנשי תקשורת שיסייעו לנו, כדוגמת יגיל לוי, נחום ברנע, עמוס הראל ועוד. יש למצוא את הדרך להיכנס לרשתות החברתיות עם מסרים פרובוקטיביים במהלך רציף" (מצורף תיעוד).

המהלך הצליח, וינטר ה'משיח' טורפד וקידומו נעצר. הרמטכ"ל ופורום מטכ"ל קיבלו את דף המסרים. הרי ברגע שהתקשורת תוקפת קצין מסוים, הוא הופך להיות 'דמות שנויה במחלוקת'. איזה רמטכ"ל ירצה "לצאת מהקונצנזוס" ולחטוף ביקורת ציבורית? לפני שקצין יקודם, תישאל שאלת המפתח: "כיצד יגיב עיתון 'הארץ'?"

כך יוצא שהעיתון הזה, הנראה קטן וחסר חשיבות ציבורית, משפיע מאוד. הם לא כותבים לציבור, לעם הם בזים, אלא לאליטת מקבלי ההחלטות.

חשוב להדגיש: לרמטכ"ל חשוב לא רק שצה"ל יהיה בקונצנזוס במובן של הסכמה עממית רחבה, אלא חשוב לו גם למצוא חן בעיני ההגמוניה, המיוצגת בין היתר באקדמיה. גם ראשי האקדמיה הרי צורכים את 'העיתון לאנשים חושבים' - 'הארץ'. קבוצת ההשתייכות שלו היא אמנם קטנה, אך מבחינתו היא איכותית וערכית. לכן עיתון 'הארץ' כל כך חשוב לו.

י"ד באב תשע"ד, 10/08/14

י"ר העמותה

מנכ"ל העמותה

חבר הוועד המנהל המייסד

הדיון: סיכום ישיבת וועד מנהל מייסד מיום 03/08/14

שלום לכולם,

בפגישת ועד מנהל שהתקיימה ביום ה' 3/8/2014 השתתפו:

מנכ"ל - רוני קלינסקי, דורון נשרי, מוטי שלם, רחיתה טביב, מנשה סמירה, איתן מאיר, יעקב קסטל ורבקה בליסטרא.

א. הנושאים שנדונו בפגישה:

1. דיון באסטרטגיית הפעולה של העמותה על מנת לעשות ולהשפיע.
2. מידת הרלוונטיות של הקשר של פעילות העמותה לחיל החינוך.
3. קביעת מועד לאסיפה הכללית ומרכיבי התוכן של המפגש.

ב. עיקרי הדברים שעלו ע"י משתתפי הדיון בנושאים הנ"ל:

1. הייתה הסכמה כללית שעלינו לעבור לשלב פעיל יותר, על מנת להשפיע ולקדם את הנושאים שהוגדרו במטרות העמותה.
2. הסוגיה המרכזית שמטרידה אותנו וחייבים לעסוק בה היא דמותו של הצבא. צבא השט/צבא קודש או צבא ממלכתי. קריטיות העיסוק בנושא עלתה כבר בדיונים קודמים ועולה ביתר שאת במבצע "צוק איתן" בדף הקרבי של מח"ט בעתה אל"מ וינטר, בפעילות חסידי ברסלב בשטחי הכינוס ועוד.
3. מתנהלים ללא יד מכוונת ולא מצליחים להתמקד. יש להמשיך את הלימוד הפנימי שלנו, על מנת לחדד מסרים ולזקק את תפיסת העולם אותה אנו רוצים לקדם.
4. ממסדים פוליטיים עומדים מאחורי ההתחרדות של הצבא. הערוץ הפוליטי יזון מעיתונאים רציניים, יש לרתום אנשי רוח ואנשי תקשורת שסייעו לנו כדוגמת יגיל לוי, נחום ברנע, עמוס הראל ועוד. יש למצוא את הדרך להיכנס לרשתות החברתיות עם מסרים פרובוקטיביים במהלך רציף.

” גם כיום, בשמאל הישראלי, איש אינו מעז לקרוא תיגר על השתוללות של גורמים כמו 'אחים לנשק', יאיר גולן, מנהיגי מחאות קפלון, אהוד ברק וכו' ”

נחזור למיודענו, פרופסור יגיל לוי מהאוניברסיטה הפתוחה.

לוי הוא איש שמאל רדיקלי, מפת הנכבה תלויה על קיר חדרו באוניברסיטה.

במשך שנים העביר הרצאות בצה"ל, שעסקו בעיקר בהסתה נגד הקצינים הדתיים ש'משתלטים על הצבא'. לוי המציא את המושג "תיאוקרטיזציה" שלאחר מכן תורגם ל"הדתה". הוא כתב על זה ספר שנקרא "המפקד האליון" (מלשון אל), ושם כתב שבמקרה של קונפליקט, הקצין הדתי יקשיב לרב ולא למפקד. התיאוריה שלו מעולם לא הוכחה מול הכיפות הסרוגות, אלא דווקא אצל חבריו בשמאל - שהקשיבו למפקד האליון שלהם, אסא כשר/ אהרון ברק, וקראו לסרבנות. לוי אמנם כבר לא מעביר הרצאות בצה"ל, כך מספרים, אבל דובר צה"ל דואג שמאמרי ההסתה שלו נגד הקצינים הדתיים יגיעו לכל צמרת צה"ל דרך "יפעת".

השבוע כתב יגיל לוי מאמר נגד תא"ל יהודה ואך, תחת הכותרת "שטח ההרג של תא"ל ואך"; שם הוא מאשים אותו בקריאת תיגר על הפיקוד הבכיר ובשאר דברי בלע והזיות.

לא זו בלבד שדובר צה"ל דניאל הגרי לא טורח להגן על תת אלוף בצה"ל שמותקף על ידי עיתון 'הארץ', אלא הוא עוד דואג שהמאמר הזה יגיע לרמטכ"ל ולכל קצין בצה"ל, אין לתאר. צירפתי את המאמר כאן, כדי שתראו מה קיבל השבוע כל קצין בצה"ל בלקט מאמרים.

מה הוא חשב לעצמו? ככה זה כשקבוצת ההשתייכות של בכירים בצה"ל היא עיתון 'הארץ'. כזכור, כשערוץ 14 הפיץ סרטון סאטירי על הרמטכ"ל, הגרי שלח גינוי חריף לערוץ ודרש התנצלות, משל מדובר בצפון קוריאה. כך קרה גם כאשר בחור אנונימי הפיץ סרטון שמבקר את הטייסים שקראו לסרבנות, והגרי הוציא גינוי גם נגדו. אבל כמה כתבות בעיתון 'הארץ' נגד תת אלוף שלא שייך למילייה בניחוח השמאלני של פורום מטכ"ל - את זה צריך לשלוח לכולם. בושה.

זה לא נובע מתוך רוע, זו פשוט צורת החשיבה הרגילה שם.

התמונה במאמר כאן לא נוצרה ב-AI, אלא כך דובר צה"ל שולח את לקט הכתבות שהוא בוחר בקפידה. שימו לב ללוגו הגדול של עיתון 'הארץ', זה לא במקרה. העיתון קטן בתפוצתו, אך החשיבות שלו גדולה בעיני הרמטכ"ל ודוברו.

הארץ - כותרת	55 תיוד	22/12/2024
17.1x13.18 1	עט 2	92543710-1

יגיל לוי

שטח ההרג של תא"ל ואך

"פעלו... כיוזמה ותעוזה עבור ערך חשוב - ריבונותנו בארץ הזאת... ולמגר את הפשיעה המ' תחוללת במחנות צה"ל". כך מוזת מיותר הנפך לסיפור גבורה וגי ניבת ציוד ממאהל צבאי בבקעת הירדן - לפגיעה בריבונות המ' צדיקה סיכון חיי אדם. ולמרות השקפת העולם המו' צהרת הזאת מונה ואך למפקד אגודה שהופקדה על גורה רגישה בעוה. ואך בסך הכל נאמן להשי' קפוחיו ולשליחות שעל מימושה חונך. לכן לא עליו נתגולל אלא על אלה שמינו אותו, מתוך הכ' רה מלאה שלא ינתג אחרת בנצ' רים. כדברי קצין ותיק באוגדה, היה ברור "שמדובר בקצין שת' פישת עולמו והעמדות הפוליי' טיות שלו הן תוכנית מבצעית". ועוד יותר נתגולל על צבא שב' חסות דעת קהל רדומה וממשלה תומכת מאפשר לקבוצת מיעוט לתת תחת ערכיו המסורתיים ולהשחית את הוותו.

דמיוני שאין מניעה לחצותו. קריאת התיגר הזאת, המ' בהירה היטב את השקפותיו של ואך ואת כוונתו להנחילן לאחי' רים, לא מנעה מהרמטכ"ל אביב כוכבי למנותו למפקד בח"ד 1, המוסד שמחנך את קציני העי' תיד. אין פלא, אפוא, שב-2022 מתח ואך ביקורת פומבית על כך שההנהגה המדינית והצבאית נמנעה מהסלמה עם חיובאללה ביולי 2020, כשנאסר על כוחו' תיו להרוג שני צלפים שחצו את הגבול. ומה שעוד יותר משמעותי - דף המפקד, שפירסם ואך לצועי' ריו, אחרי ההרג בשוגג של שני קצינים מיחידת אגו, כינואר 2022, על ידי קצין אחר ואת בעי' קבות יציאתם, ללא תיאום, של שתי קבוצות חיליים במטרה לח' פש אדם שגנב אמצעי לראיית לילה בשטח האימונים כנבי מו' סא. בדף, שכותרתו "לא לשווא אה נבלת", כתב ואך כי ההרוגים

כמפקד עוצבת חירם, פירסם ואך ב-2019 מאמר בכתב העת של הצבא "בין הקטבים". הוא ביקר את התפישה ההגנתית של ישראל, המתבטאת בכניית גדי' רות לאורך גבולותיה. "חברה המבצרת את עצמה ובונה עוד ועוד גדרות היא חברה החיה בפ' חד", כתב. הגדה, לדבריו, יוצרת מחסום פסיכולוגי ולכן "חציית הגדר כאופציה סבירה נעדרת מן השיח הפיקודי". הוא גם לא חסך את ביקורתו מהיישובים הסמוכים לגדה, שכי' בר לא מוכנים כבעבר "לשלם את המחיר תמורת שמירת קו הגבול בריבונות ישראלית" ודורשים רמת כיטחון גבוהה. זו ביקורת טיפוסית של הקצונה החרד'לית על ההתיישבות החילונית. מבחי' נת ואך הגדר אינה מפרידה בין שטח ישראל לריבונות המתהווה בצד השני, ריבונות שכדי לאפי' שר אותה נסוגה ישראל משטי' חים שבהם שלטה - אלא היא קו

תבתו של יניב קוטוביץ, על הבנאליות של ההרג לאורך ציר נצרים בעוה "הארץ", 18.12, משרטטת, בין השאר, את דמותו של מפקד הגורה ומפי' קד אגודה 252, תא"ל יהודה ואך לפי הכתבה, הוראות פתיחה באש גמישות מאפשרות לירות גם בא' ורחים, הנכנסים לשטח ההרג של נצרים. ואך הביע תמיכה בני' רוש אוכלוסייה, כ"שמבחינתו אין חפים מפשע בעוה". ואך גדל בקרית ארבע והוא בוגר מכינת עלי. הוא מאפיין מור' בהק של הדור החדש של קצו' נה חרד'לית, התופשת את עצמה כחלופה אליטיסטית לקצונה החילונית, זו שבעיני החרד'לים אחראית זה שנים להחלשת הצ' בא. כחבריו החרד'לים ואך אינו מהסס לקרוא תיגר על הפיקוד הבכיר ואינו מתעני לחופשת השחרור כעופר וינטה, שנש' מע מאופק ומרוסן לעומת הדור הנכוח.

לקט צה"ל בתקשורת

כ"א בכסלו התשפ"ה 22 בדצמבר 2024

**לכתבים
הצבאיים קשה
מאוד לבקר
בכירים בצבא או
את הרמטכ"ל, כי
אז הם לא יקבלו
'אייטמים'.
הפרנסה שלהם
תלויה בזה**

כמו שלכל שר וחבר כנסת יש דובר, כך גם לרמטכ"ל, וקוראים לו "דובר צה"ל". כמו שתפקידו של כל דובר הוא להגן על השר שלו, גם כשהוא טועה, כך גם תפקידו של דובר צה"ל. אך אם יש לוחם או קצין שאינם מיושרים עם האג'נדה שלו, הוא לא יגן עליהם. מסתבר שהתפקיד הוא לא בדיוק הכי ממלכתי, אלא יותר אישי. כך לא הגן הדובר על וינטר או על תא"ל ברק חירם מפני תקיפות. רק הרמטכ"ל ו'אחים לנשק' זכו ליחס מחבק ולגיבוי. **הגרי הוא דובר הרמטכ"ל והאג'נדות שלו, מדובר במינוי פוליטי כמו שיש לכל חבר כנסת.**

בנוסף, לדובר צה"ל יש קבוצה שנקראת "תא כתבים צבאיים", להם הוא שולח את כל הדיווחים והכתבות ודרכו הם מתאמים את כל הריאיונות. לכתבים הצבאיים קשה מאוד לבקר בכירים בצבא או את הרמטכ"ל, כי אז הם לא יקבלו 'אייטמים'. הפרנסה שלהם תלויה בזה. פרט לבודדים, רוב הכתבים הצבאיים עסוקים באתרוג של הרמטכ"ל ופורום מטכ"ל בכתבות מפרגנות ואפס ביקורת. כך מתקבעת קונספציה שמובילה לטבח, בלי שום אתגור ושאלת שאלות.

כדי שצה"ל יחל בתהליכי תיקון אמיתיים ויוכל לנצח במלחמה, דרוש תיקון עומק במערכת ההזנה התודעתית - דובר צה"ל - המזינה את צמרת צה"ל והרמטכ"ל. ועל הציבור לדעת שהמידע המוזן לשם לרוב מגיע מדובר בעל גוון פוליטי, השומר על האינטרסים האישיים של מפקדו במקום על האינטרסים הציבוריים. מחר בע"ה נרחיב על השפעת האקדמיה על צה"ל.

מי הגורם המעצב את תפיסת הפיקוד של צה"ל?

איתי אסמן

קציני ומפקדי צה"ל הם אנשים ערכיים מאוד, שמוכנים למסור את הנפש למען עם ישראל ומדינת ישראל. הם מקריבים את חייהם יום יום, שעה שעה, ולכן זוכים, בצדק, להערכה מעם ישראל. כדי לטפח את קציני צה"ל ולהפוך אותם לאנשים מקצועיים ומוסריים יותר, בכירים בתוך המערכת החליטו שהקצינים יעברו כל מיני הכשרות, קורסים ומכונני חינוך.

הרעיון שקצין צריך לעבור קורסים והכשרות אקדמיות הוא רעיון נכון בבסיסו; ככל שהקצין מתקדם הוא צריך מבט רחב יותר על המציאות. אבל **כאן נשאלת השאלה: מי הגורם המעצב את תפיסת העולם שעליהן קציני צה"ל מתחנכים ובונים את השקפתם? הייתכן שנפקיד אנשים בתפקיד ציבורי כה חשוב במסגרת חינוך שאין לנו מושג מה האג'נדה שלה והאם היא בעד או נגד מדינת ישראל? מסתבר שכן.**

במשך שנים רבות שלח משרד הביטחון קצינים בכירים בצה"ל ללימודים בתוכנית של קרן וקסנר באוניברסיטת הרווארד. תוכלו לקרוא רבות על מעללי הקרן הזו ועל תפיסת העולם שלה באתר "מידה" (חפשו בגוגל "הכירו את קרן השמאל שקונה בכירים בשירות המדינה").

היה אפשר לדון אם מדובר בקרן של שמאל או של שמאל רדיקלי, עד לשנה שעברה, שבה משפחת וקסנר החליטה אחרי 35 שנה לנתק את הקשרים שלה עם אוניברסיטת הרווארד, שם פעלה תוכנית הקרן שהמשפחה תרמה לה ושם חונכו בכירים בשירות מדינת ישראל, ובשירות הביטחון בפרט.

מה קרה עם אוניברסיטת הרווארד? למי שהספיק לשכוח - בתחילת המלחמה, לאחר הטבח הנורא בעוטף עזה, נשיאת האוניברסיטה הוציאה מכתב שבו היא משווה בין מתקפת החמאס לבין תגובת צה"ל לטבח, במקביל לכך היו 35 ארגוני סטודנטים שתמכו בחמאס והשתוללו בקמפוס, ללא תגובה של הנשיאה. עד ששופט בארצות הברית קבע כי על אוניברסיטת הארוורד לעמוד בפני משפט מכיוון שאפשרה לתקריות אנטישמיות חמורות לקרות בשטחה.

כלומר, אוניברסיטת הרווארד כיום היא פרוגרסיבית קיצונית ואנטי-ציונית, הרואה במדינת ישראל גורם מדכא.

קרן וקסנר ניתקה מגע לאחר שהבינה שהיא לא יכולה להמשיך לתרום לחינוך של בכירים במדינת ישראל דרך התוכנית הקרויה על שמה באוניברסיטת הרווארד.

אבל כאן נשאלת השאלה: מה התוכן הערכי שהנחילו לימודים אלה לבכירים שלנו במשך כל השנים? הרי ברור לכולם שהאנטישמיות שנחשפה שם עכשיו טבועה עמוק בתפיסת העולם של המרצים. מישהו במערכת הביטחון עשה תחקיר? הפיק לקחים? לאיש אין מושג מה תוכן הלו"ז שם ומה יהיה התוכן במקום החדש. ואלו המרצים שהרצו לאלופים רבים בצה"ל! הם למדו באוניברסיטה אנטישמית וקיבלו ממנה מלגה מאוד יוקרתית, שיצרה אצלם קבוצת השתייכות למעמד מאוד מסוים. חשוב להבין: **עיקר ההשפעה של תוכנית לימודים יוקרתית היא לא רק בתוכן הנלמד, אלא ביצירת קבוצת ההתייחסות וההשתייכות, יצירת אליטה שמחויבת לקבוצה מצומצמת מאוד של אנשים שהם קובעי המוסר וערכי הנאורות.**

מישהו
במערכת
הביטחון
עשה
תחקיר?
הפיק
לקחים?
לאיש אין
מושג מה
תוכן
הלו"ז שם
ומה יהיה
התוכן
במקום
החדש

גם אם כל העם יבקר את הרמטכ"ל או ראש השב"כ, זה לא יזיז אותם, עד שהביקורת תגיע מקבוצת ההשתייכות שהם מרגישים שייכים אליה ואותה הם מעריכים. ההמון נתפס בעיניהם כחבורת בבוניס, או, כדברי בוגר קרן וקסנר סגן הרמטכ"ל לשעבר יאיר גולן בנאום 'זיהוי התהליכים' שלו, שהוא מזהה בחברה הישראלית "התבהמות, התקרנפות והתחסדות". מי שלא שייך לקבוצת ההשתייכות שלהם, המוסר שלו לא רלוונטי. לכן, כשהרמטכ"ל וראש השב"כ אומרים "לקחתי אחריות" ואינם מתפטרים, זה בגלל האיתות של קבוצת ההשתייכות שלהם. האחריות מבחינתם היא המשך המינויים ולא התפטרות, והמוסר של העם לא מעניין, כי זה מעמד נפרד מהם.

כשאני אומר תפיסת שמאל, אין הכוונה לנושא שמעל פני השטח כמו היחס למסירת חלקי הארץ לאויב, אלא למובן המהותי של תפיסה פרוגרסיבית, הכוללת טשטוש זהויות ושיח של מדכאים-מדוכאים תוך התעלמות ואף בוז ללאומיות ולמסורת. 'התכנים לא נאמרים שם בצורה ישירה אלא בשיח אקדמי נאור ומתוחכם, שלאט לאט מעצב תפיסת עולם וצורת חשיבה.

לא רק באוניברסיטת הרווארד תחת קרן וקסנר עברו קציני צה"ל ככל הנראה אינדוקטרינציה של תוכן אנטי ציוני (זו הרי האג'נדה שם), אלא גם באקדמיה הישראלית. חודשיים לפני הטבח בעוטף עזה הוצגה לקצינים בקורס מג"דים שקופית שמשווה בין הציונות הדתית לחמאס. חודשיים לפני הטבח! **בחשיבה האקדמית העקומה אפשר להשוות כל דבר.** גם היטלר אכל שניצל וגם נתניהו אוכל שניצל, אולי הם דומים? דובר צה"ל אמר שהשקופית הוסרה. האם לדעתכם תפיסת העולם של המרצה השתנתה בעקבות הסרת השקופית? **האם הקצינים הבאים שיעברו שיעורים באוניברסיטת חיפה לא ייחשפו לתוכן אנטי ציוני ואנטי דתי?** הדברים שאני כותב כאן הם טיפה בים, עוד לא נגעתי כאן בעשירית מהתוכן הבעייתי שקציני צה"ל מקבלים מדי יום במכוני חינוך, מחקר ובתוך צה"ל עצמו. גם שימו לב לשקופית המצורפת וכמה היא מתוחכמת.

עכשיו אפשר להתחיל להבין איך ראשי הצבא לא הבינו שהחמאס הוא האויב. הם עברו טיפולי המרה" שהסבירו להם שהאויב זה הפילוג בתוכנו, או הממשלה, הדתיים, הימין והחברה הישראלית. כמו שמזהה התהליכים יאיר גולן אמר: "החמאס זה מזמן פרטנר".

בחשיבה האקדמית העקומה אפשר להשוות כל דבר. גם היטלר אכל שניצל וגם נתניהו אוכל שניצל, אולי הם דומים?

האלופים שמתחרים מהצבא, שעברו בקרן וקסנר, עדיין ממשיכים להשפיע על החברה הישראלית. הם מקבלים תפקידים בכירים כיו"רים ומנכ"לים. מי לא ירצה אלוף בכיר כיושב ראש או כנציג בדירקטוריון כדי לייקר את המפעל שלו?

אנשים רבים אומרים מאז תחילת המלחמה את המילה "קונספציה", אך מתי מעט מבינים מה היא ואיך היא הונחלה בכל מערכת הביטחון. בינתיים יש קמפיינים לוועדת חקירה ממלכתית, וקמפיין לגיוס חרדים. אבל אין שום קמפיין שאומר שצריך להוציא את כל התכנים האנטי-ציוניים מה"חינוך מחדש" שעושים לקציני צה"ל.

רק מי שמבין שהתיאוריות והרעיונות הם מה שמעצב את המציאות, יכול לתקן אז מה עושים?

כשרוצים לתקן, מטפלים במערכת ההפעלה ודורשים בקרה על התכנים שקציני צה"ל צורכים

”
אנשים רבים
אומרים מאז
תחילת המלחמה
את המילה
”קונספציה”, אך
מתי מעט מבינים
מה היא ואיך היא
הונחלה בכל
מערכת הביטחון

3כא יהודי אנחנו

תורת לחימה
רוח תורה למען הצדק

מה משותף לחמאס ולציונות הדתית

- מראשית שנות התשעים של המאה הקודמת ועד לימינו אנו, נעה הלאומיות הדתית מן השוליים אל המרכז והפכה להגמוניה החברתית, התרבותית והפוליטית החדשה. אמירה זו נכונה לגבי הציונות הדתית בישראל וכן לגבי הלאומיות-הדתית האסלאמית הפלסטינית, אשר באה לידי ביטוי מוסדי בעיקר בתנועת חמאס (ובמידה פחותה מכך דרך התנועה האסלאמית בישראל).
- שתי התנועות הדתיות-לאומיות – הישראלית-יהודית והמוסלמית-פלסטינית – ראו בתהליך השלום איום, נאבקו בו בשילוב של כוח פוליטי וחברתי ובאלימות. לא רק שהן הצליחו לעצור את תהליך השלום, אלא שמתוך מאבקן, הן הפכו להגמוניה הפוליטית-חברתית.

גבורת פכי השמן הנעלמים

עזרא הימן

א. לפני כמה שנים ביקרתי במוזיאון 'אנו', מוזיאון העם היהודי החדש בתל אביב. קראתי שמדובר במשהו גדול ומושקע מאוד ברמת המיצגים והטכנולוגיה. ואכן, ריבוי המיצגים, הקדמה הטכנולוגית, עושר הצבעים, הקיפו מכל עבר. **מרוב דברים שהיה ניתן לראות, לא היה קל להבחין מה לא היה ניתן לראות.** לכאורה, בחירה בין אפשרויות רבות היא אף פעם לא דבר קל, ותמיד משהו עלול לצאת מקופח. למה להיות ביקורתי סתם, יש שיגידו. אם זה על זוטות, הצדק איתם. אך לא כך במקרה הזה. רק כשסיימתי וישבתי לסכם את החוויה שמתני לב שנפקדי המוזיאון לא היו זוטות, אלא ליבת וסלע קיומנו, כגון מעמד הר סיני, ירושלים ובית המקדש. **לפעמים מעלימים מעינינו ומשכיחים מליבנו את הדברים הגדולים וחשובים ביותר על ידי להטוטנות של צבעים, מיצגים וקדמה.**

ולא רק קודש הקדשים של עם ישראל נפקד מתצוגת המוזיאון, **אלא גם האתוס הלאומי הציוני יצא משם ממש בשן ועין;** הוא נדחק לפינות נידחות, עם יותר ביקורת וציניות מאשר רוח ופאתוס. את מערכות ישראל לא מצאתי. חייל צה"ל לא ראיתי. היהודים הפרוגרסיביים במדינות המערב זכו לקומה שלמה. הציונות - לפינה חשוכה.

ואם גם קודש הקדשים וגם האתוס הלאומי נפקדו ממוזיאון העם היהודי החדש, אין מה להיות מופתעים **שסיפור חנוכה וגבורת המכבים עלו בסערה השמימה, והוקרבו על מזבח הנדסת העם היהודי מחדש.** סליחה, הייתה שם פינה אחת בצד תחת הכותרת 'משחקי הכס', משפט אחד יבש, וסיפור אחד כיצד שלומציון המלכה הייתה פמיניסטית אלופה ורק הגברים סביבה הרסו הכל. **התרגיל של הפיכת אתוס לאומי ציוני לסיפור של דיכוי גברי חזר על עצמו גם בפינה הצדדית של מיצגי הציונות.** אני בטוח שרבים ביקרו ולא שמו לב כיצד משכתבים מחדש את (חוסר) זהותנו. בימים ההם בזמן הזה.

ב. זה לא היה כך תמיד. **גם הציונות החילונית חגגה את חנוכה, אך בעיקר צמצמה אותו לגבורה הלאומית וצבאית שבו.** לפני כמעט מאה שנה יצא השיר 'אנו נושאים לפידים', שהפך בקרב רבים לחלופה ציונית מחולנת של חנוכה. את הגבורה הלאומית רצו, אך בלי מלחמת התרבות של היהדות נגד יוון. הפזמון החוזר, 'נס לא קרה לנו פך שמן לא מצאנו', שהדהד ועוד מהדהד באירועים וטקסים רבים, מתעלל באתוס המקורי של חנוכה והופך אותו לסיפור נטול קדושה. השיר מתנכר לליבת הסיפור הלאומי, לקודש הקדשים של עם ישראל - מסירות נפש על הזהות והייעוד של עם ישראל, המתגלים בפך השמן הקטן החתום בחותמו של הכהן הגדול. **הוא מתנכר לפלא הקיום היהודי, המתגלה בסיפורי הנס.**

כשכורתים מהאתוס הציוני את השורש, גם הענפים יפלו. כשמתנכרים לסוד הקיום היהודי המתגלה בניסים ונפלאות שלמעלה מהטבע, מותירים את החג קר ומנוכר.

”
מרוב דברים שהיה ניתן לראות, לא היה קל להבחין מה לא היה ניתן לראות, לכאורה, בחירה בין אפשרויות רבות היא אף פעם לא דבר קל, ותמיד משהו עלול לצאת מקופח

כבר אין כאן משהו גדול מאיתנו, רק אנחנו ומעשי ידינו. מתעייפים מזה. מוזיאון העם היהודי של תל אביב פשוט משלים את התהליך שהתחיל אתוס 'פך שמן לא מצאנו'. **אם פך שמן לא מצאנו, אז גם את סוד אהבת ארץ ישראל איבדנו.**

ג. **המכבים לא התחילו בסיפור לאומי.** הם ברחו למערות ויצאו להילחם על השבת ועל המקדש, על תורת ישראל שהיא ערש קיומנו. לא בכדי נקודת הציון של החג היא תאריך טיהור המקדש. ודווקא מתוך המסירות הזו על קודש הקודשים של הזהות שלנו - הם מצאו מלוכה: חידשו ארץ, לאום, צבא, ריבונות ומדינה. ככה זה בעם ישראל. **ציונות שדולקת יותר מדור אחד היא לא תוצר של 'אנו נושאים לפידים', אלא של נאמנות לפך שמן אחד קטן עם חותם של כהן גדול, שברגע האמת נעשה בו נס והוא מעורר לתחייה אומה שלמה.**

ד. מי שתוהה למה נשחק הצבא בשנים האחרונות, מי שתר אחרי שורשי הקונספציה, מוטב שיחפש קודם כל במוזיאון העם היהודי של תל אביב. שם יגלה מה המתכונת שמעלימה מהלב את המסירות הציונית. **ומי שתוהה כיצד יחידות השדה הצמיחו גבורה כזו אדירה בשנה האחרונה, מוטב שיחפש אותה בפך שמן קטן ובנס גדול, שעדיין חתום בלבבות של עם ישראל,** גם כשיש כוחות במרחב הציבורי החושבים להשלים את מלאכת יוון ולהסתדר בלי פכי שמן קטנים ופלאיים.

וכמו שגם יהודי טוב יכול ללכת לאיבוד במוזיאון העם היהודי ולשכוח את מה שהעלימו מעיניו, גם ציבור יכול ללכת לאיבוד בתוך תרומתו לעם ישראל ולשכוח את פך השמן הטהור שבאמת אחראי למסירותו.

מי שחושב שמדים ירוקים אינם זקוקים לפכי שמן קטנים ולניסים גדולים, יגלה שאיבד גם את המדים האלה במוזיאון ענק שמרוב עושר של גוונים וצבעים לא נמצא בו מקום אפילו לחיילים גיבורים.

הרבה צרכים יש למדינת ישראל. אבל פכי שמן טהור קטנים הם שיעשו את הניסים הגדולים שכל כך מאירים את קיומנו, בימים ההם בזמן הזה.

”
**מי שתוהה למה
נשחק הצבא
בשנים האחרונות,
מי שתר אחרי
שורשי
הקונספציה, מוטב
שיחפש קודם כל
במוזיאון העם
היהודי של תל
אביב**

הקיבוץ והגוש

עירית לינור

בכתבה של יגאל מוסקו לחדשות 12, על הקשר החדש בין תושבי גוש עציון לבין קיבוצי העוטף, בלטו דבריו של אבידע בכר מקיבוץ בארי. (מצורף קישור בסוף המאמר)

בכר, ששכל את אשתו ואת בנו בשבעה באוקטובר, טלטל את הלב כשאמר: **"אני אגיד דבר קשה, מזל שהשבעה באוקטובר קרה בבארי. אני חושב שאם זה היה קורה בגוש עציון, מה אני הייתי אומר באותה שנייה. הייתי אומר, 'מה הם גרים שם'? הייתי אומר, אולי, 'מגיע להם', הייתי אומר את כל הדברים הכי קשים שיש בעולם. מזל שזה קרה אצלי בבית, מזל שאת השיעור הזה, שילמתי עליו הרבה מאוד, מזל שאת השיעור הזה למדתי".**

אך באילו תנאים מתקיים המפגש בין האנשים הטובים מניר עוז ובארי לבין אנשי גוש עציון? המפגש החשוב, הצורב, היה כאשר לוחמים מהגוש עזבו הכול ונחלצו לעזרת אחיהם בקיבוצים. חלקם שילמו בחייהם. אחר כך באו מפגשים כמו אלה שתיעד מוסקו: בעצרות חטופים, בגוש עציון ובקיבוצי העוטף.

באחת העצרות, הרבנית הדסה פרומן מתקוע מדברת על תחושת שותפות בין אנשים שקשורים לאדמה.

תושב נווה דניאל מדבר על **תמיכה בעיסקה אחראית**, אחר מביע **זעזוע מן גביר וסמוטריץ'**.

ברקע קוראת המנחה את רשימת החטופים ואחרי כל שם צועק הקהל **"עכשיו!"**.

קיבוצניקית מבארי מודה שנוכחות אנשי הגוש בעצרות עוררה בה חשד בתחילה (למה? מדוע היא חושדת?) אבל בסופו של דבר השתכנעה שהם באו בלב פתוח ובנפש חפצה ואולי הם יוכלו **"להשפיע מבפנים"**. **ככל הנראה יסייעו לציווי "עכשיו"**.

חיזוק לתפיסת הקיבוצניקים את המתנחלים כ"חצ"נים שימושיים מתקבל גם מסיוור שערכו בקיבוץ בארי. מדריכת הסיוור מבארי אומרת למתנחלים בגלוי, ובחיוך אוהב: **"התקווה שלי זה שאם הצעקה לעיסקה תבוא מכם - היא תישמע אחרת ממה שהיא באה ממני, ובגלל זה הקשר איתכם הוא חשוב ויקר לי מאוד"**.

הקשר יקר לא מפני שהם אחים, לא מפני שחלקם חירפו את נפשם בשבעה באוקטובר ויצאו להילחם למען הקיבוצניקים, אלא כי אנשי הגוש פשוט נראים להם יותר אפקטיביים.

הם עדיין מאמינים בשקר שעל פיו נתניהו לא מסכים לעיסקה כי החטופים הם שמאלנים.

מוסקו, מצידו, מוסיף פרשנות:

תנועה טקטונית של התקרבות בין שני מגזרים שהיו פעם "יריבים מרים". באיזו שנה, חודש, דקה, היו המתנחלים יריבי הקיבוצים? איך התבטאה המרירות, ומצד מי?

”
קיבוצניקית
מבארי
מודה
שנוכחות
אנשי הגוש
בעצרות
עוררה בה
חשד
בתחילה
אבל בסופו
של דבר
השתכנעה
שהם באו
בלב פתוח
ובנפש
חפצה ואולי
הם יוכלו
”להשפיע
מבפנים”

”
תגובת אנשי
הגוש שחתמו
על העצומה
היא לא לפסול
את עצם
הרעיון על
הסף, אלא
להשאיר פתח
להסכמה
רחבה

אבידע בכר, בכנות ובחשבון נפש אכזרי, ענה על השאלות האלה. אלון פאוקר, היסטוריון מקיבוץ בארי, מודה שלפני השבעה באוקטובר לא הסכים לחצות את הקו הירוק, מסיבות אידיאולוגיות. אחרי השבעה באוקטובר, האידיאולוגיה נותרה בעינה, אבל כעת הוא לא שונא את המתנחלים, אלא סבור שהם אזרחים טובים שעשו שגיאה והתיישבו במקום הלא-נכון.

בנוא היום פאוקר יפנה אותם באהבה והערכה.

חיה לאה גולדנברג מאלון שבות מכה על חטא שלא השתתפה בדיונים על עתיד ההתנחלויות ולא היתה מודעת "לכעס הגדול שחוה חלק גדול מהציבור עלינו". עכשיו היא אסירת תודה לקיבוצניקים שהפרו את החרם.

חרם של מי על מי?

אחת המתיישבות טוענת שההבדל בין הרצי לנתניהו הוא שבעיניים של הרצי רואים כאב, ובעיני נתניהו - לא.

לא רק עיסקת חטופים מנסה להתגבש כאן. במפגשים מנסים להגיע גם להסכמות בתחומים אחרים.

ועדת חקירה ממלכתית ובחירות. אה, ועוד משהו: עניינים כמו הקמת מדינה פלסטינית ושינויים במשטר הדמוקרטי יתקבלו רק בהסכמה רחבה.

מעניינת ההעמדה זו לצד זו של המדינה הפלסטינית והרפורמה המשפטית.

קיבוצי העוטף, שעל פי עדותו של אחד מאנשיהם היו עמוק בשמאל, עדיין לא מוותרים על חלום המדינה הפלסטינית. תגובת אנשי הגוש שחתמו על העצומה היא לא לפסול את עצם הרעיון על הסף, אלא להשאיר פתח להסכמה רחבה. ובמקביל - תיקון המערכת המשפטית, על פי החלטת הרוב, נמצא על אותה מדרגה של סכנה קיומית.

על הדרך הצליח המפגש האנושי המרגש בין מי שתמיד אהבו לבין מי שתמיד חשדו לגייס עוד כמה תומכים לשתי מטרות פוליטיות: ועדת חקירה ממלכתית ובחירות.

שני נושאים שנויים במחלוקת עמוקה, שלאף אחד מהם אין קשר למצוקת החטופים. שניהם פוליטיים במובהק ושניהם חוסים תחת המטרייה של הזדהות עם משפחות החטופים והרצון להתייזב לצידן בשעתן הקשה.

גם הנושא הזה, גם האהבה ותחושת שותפות הגורל שאפינה תמיד את אנשי הגוש - מגויסת למען מטרה גדולה יותר: הפלת שלטון הימין ואולי גם מדינה פלסטינית.

כמובן, לא כל הקולות מהקיבוצים ומההתיישבות נכנסו לכתבה. אחרי הכול, מדובר בחדשות 12 וביגאל מוסקו. גם להם יש אג'נדה, וזו כופה את עצמה על המפגש הזה.

ברור שלא נשמעו קולותיהם של משפחות החטופים מפורום "תקוה". אנשים כמו צביקה מור או דיצה אור - נשארו מאחור.

גם את הקשר האנושי - שנוצר בזכות אהבת ישראל של מתיישבי הגוש - אפשר למנף כדי להעביר מסר, והמסר ישן ומוכר: בחירות, ביבי אשם, מדינה פלסטינית. תמיד אותו שיר, תמיד אותו סיפור. חבל.

על הרקע הזה בלטו עוד יותר דבריו של בכר, שכן הוא סימן את הפער בין שתי הקבוצות: אלה נחלצו לעזרת אחיהם בלי לחשוב פעמיים, ואלה - בכלל לא ראו בהם אחים. וגם היום, אחרי שהוכחה אהבתם ומסירותם של אנשי הציונות הדתית, יש מי שמנסה לרתום אותם לעגלת השמאל בתמורה לפתיחת השער הצהוב בפניהם.

←
לצפייה
בסרטון

**על הרקע הזה בלטו עוד יותר דבריו של בכר,
שכן הוא סימן את הפער בין שתי הקבוצות:
אלה נחלצו לעזרת אחיהם בלי לחשוב פעמיים,
ואלה - בכלל לא ראו בהם אחים**